

26.76x33.42	4/4	עמוד 52	ידיעות הדרום	23/01/2015	46212137-6
יאיר 97ג' 11 - 64221					

רומי נאור בת ה-16 מקיבוץ כרמיה מצולמת על רקע גדר קו צבר רשע - נערה איכפתית, רגישה ומאמינה שהבית הוא כאן

"אספרסו או הפוך?", שאל כשהכין את הקפה במומחיות וכשהריח מילא את המטבח גולל בפנינו מרדכי מיד מרדכי את סיפור חייו: ילדותו בדרום אמריקה, עלייתו לארץ ושוורת תפקידים בעלי השפעה בקיבוץ ובתנועה. 86 שנותיו מספרות את סיפור הארץ הזאת

לא יוצאים מפוקדן

שולי שניידר מיד מרדכי, אם חד הורית לשלושה ילדים מקסימים: בן (11) והתאומים מיקה ועופר (7). בת קיבוץ שנולדה וגדלה כאן. בעבר לקחה חלק בפרויקטים של שותפות עם תושבים ברצועה אבל היום כל זה נראה רחוק למרות שהיא עדיין משוכנעת שצריך לחזור ולדבר, פשוט כי אין ברירה אחרת

שלומית סיבוני מניר, עם, אמנית ובעלת סטודיו לפיסול בחימר, באנדרטה לזכר בנה אסף סיבוני, שנהרג באסון המטוסים

ליאה קליין אורמן מתגוררת בניר עם כ-19 שנה. כאם חד הורית לנערה בת 13 החליטה לעזוב את הקיבוץ בעקבות אירועי הקיץ האחרון, לאחר שהמלחמה הביאה אותה להכרה שלא תוכל לבנות כאן את חייה כשהפחד והדאגה משתקעים בגופה ובנשמתה

ונורמטיביים לחלוטין", מחייכת שיינפלד, "אני הרי מגיעה ממקום בלי תחושה של חוסר בטחון, ובמשך שנים לא הבנתי כיצד אנשים יכולים לגדל ילדים במקום כמו עושה עזה".
והבנת?
"התשובה של רובם שזה הבית ואין להם מקום אחר. זה מעניין כתפישה אנושית - שלמרות מה שעברו לא עלה בדעתם לקום וללכת, לעזוב ולנטוש".
ואיך זה עבורך?
"כשאני חוזרת משם, אחרי יומיים רצופים של צילומים ושיחות עם התושבים, אני מרגישה שיומיים שלושה אחרי כן אני צריכה להירגע. זה משאיר מועקה. אני לא הייתי יכולה להיות ככה".

המשפחות שמהססות לחזור, אך לא יכולות כבר לחכות, שרוצות לחזור אל השגרה, אך מודאגות שזו תהיה שוב טכולה ברעש פיצוצים ונפילות ובשקט של הולכי המנהרות. עכשיו אנחנו כאן לספר את סיפורם. לא ציינו לומים הירואים, לא אייקונים, לא מה שמור כר ולא מה שמעלה את סף הרגישות. אנחנו כאן כדי לצלם שקט, לצלם חברה נורמלית, שפויה באזור לא שפוי".
"האנשים מצפים לזה", אומר בלנק, "הם רוצים לספר את סיפורם ויש סיפורים נדיים רים של אנשים שמשועים שאנשים יידעו על זה".
ואיך זה היה עבורכם לפגוש את האנשים הללו?
"אותי הפתיע שמדובר באנשים נורמליים

האזוריות. אחרי שהצטברו אנשים שמעו ניינים לקחת חלק בפרויקט פתחנו את עמוד הפייסבוק שלנו".
"אנשים החלו להתקשר", אומרת שיינפלד, "הם אמרו שהמכתב שלנו נורא ריגש אותם".
וכך נכתב בקול הקורא שיצא מהצלמים: "הצילומים יהוו טקסט, עדות למה שהתחולל בקיץ 2014: הטרגדיה והאיוולת, הטרומה לצד החוזק, האמונה והשפיות - סיפורו של מקום... אנחנו, צלמים מהצפון, עקבנו בדאגה אחרי תושבי הישובים הסמוכים לגדר הרי צועה. שמענו את דבריהם השקולים, הבלתי מתלהמים, שהתחלפו את אט לריכור שאימה מרחפת מעליו ומאוחר יותר לדיבור של אכ" זכה ושל תקווה. הרגשנו הודות גדולה עם

רים השחורים", אומר בלנק, צלם תיעודי ששימש עד לאחרונה כראש החוג לצילום במכללת תל חי.
בלי לזלזל, חלילה, אתה באמת מאמין שפרויקט צילומים יכול לשנות משהו במציאות כל כך מזרזבת?
"פרויקט צילומים אולי לא ישנה את העולם אבל בהחלט יכול לעצב תודעה, זה בפירוש אפשרי. היו פרויקטים כאלה בעבר. בזמן השפל הכלכלי הגדול בשנות ה-30 בארצות הברית, דורותיאה לאנג תיעדה את האנשים ואף גרמה לקונגרס לחוקק חוקים סוציאליים חדשים".
איך הגעתם לאנשים?
"חיכינו שתתיים המלחמה", אומרת שיינפלד, "זהתחלנו לפרסם דרך המועצות

